

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXIV. De Leontii Antiochensis Episc. fraudulentia, & de fiducia Flaviani ac
Diodori.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

De Leontii Antiocheni Episcopi fraudulentia,
& de fiducia Flaviani ac Diadori.

ΑΝΤΙΟΧΙΑΕ vero, post Stephanum Flaccilli successorem qui Ecclesiam eiectus fuerat, Lontius Episcopatum obtinuit, contra Nicænos canones eum honorem fortitus. Erat enim eunuchus, suaque manu seipsum absciderat. Causam autem hujus facinoris refert beatus Athanasius. Nam cum Leontius, inquit, male audiret ob consuetudinem cum puella quadam, nomine Eustolia, & cum ea simul degere prohibitus esset, illius causam se ipsum exsecuit, ut deinceps libere cum illa versari posset. Et suspicionem quidem nequaquam abolevit: immo vero hac de causa, cum presbyter esset, gradu motus est. Et Athanasius quidem de reliqua Leontii vita hæc scripsit. Ego vero fraudulentiam ejus ac versutiam breviter ostendam. Cum esset particeps Arianae blasphemiae, morbum illum occultare summo studio nitcebatur. Cernens itaque, tam clerum, quam populum, duas in partes divisum, & alios quidem conjunctivam particulam in glorificatione Filii usurpantes; alios vero praepositionem, per-
tribuentes Filio; in, autem Spiritui S. applicantes, ipse glorificationem submissa voce proferebat: ita ut hæc solum verba, in saecula saeculorum, exaudirent ii qui propius adstant. Ac nisi summam hominis improbitatem alia quoque ostenderent, diceret fortasse quispiam id illum excogitasse, ut populi concordiam consulere. Sed cum adversus veritatis propugnatores multa gravia molitus sit, impietatis autem consortes ac participes omni studio ac sollicitudine fovirit, apparet eum labem intus latentem occultasse, partim ob metum populi, partim ob graves Constantii minas adversus eos qui Filium Patri dissimilem asserere ausi essent. Porro ejus sententiam facta ipsa apertissime declarant. Quotquot enim Apostolicam doctrinam sequebantur, nullam iis curam, nec ordinationem impertiebatur. Arianae autem vesaniae participes, summam sub eo licentiam nacti sunt, & ad Ecclesiasticos ordines promovebantur. Certe hoc tempore Aetius quoque magister Eunomii, qui Arii blasphemiam novis commentis ampli-

πει τῆς λεόντιου τῆς ἀντιοχείου ἐπισκόπου κακοτυχίας καὶ τῆς φλαβιανῆ καὶ διοδώρου παρρησίας.

ΕΝ ἀντιοχείᾳ ἦν μέγαν σέφανον, ὁς φλάκκλον διὰ δεξιάμων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐξελάθην συλλόγων, λεόντιον τὴν πρὸς δεξίαν ἐδ' ἐξἄλο, ἀλλὰ ἐδὴ ἐν ικαία γραφέντας ὄρεσται τῶν λαῶν. ἐπινομίας γὰρ ἀνὴργὸς γενόμενος τὸ τολμῆ. λέγει ἑξὼ τὴν αἰτίαν τὸ τολμῆ ὁ μακάριος ἀθανάσιος. ὁ μὲν γὰρ λεόντιος διαβαλλόμενος καὶ γυναικὸς τινὸς νεωτέρας, λεγομένης εὐστολίας, κεκωλυμένης συνοικεῖν αὐτῇ, δι' αὐτὴν ἑαυτὸν ἀπέκοψεν, καὶ ἐπ' ἀδείας ἔχη διαλείβειν μετ' αὐτῆς καὶ τὴν μὲν ἑαυτοῦ οὐκ ἀπένειψεν. διὰ τὸτο οὖν μάλλον καὶ πρεσβύτερος ὢν κατηρέθη ταῦτα μὲν ἐν αὐτῇ τῆς ἀλλῆς αὐτῆ γέγραφε βιοβίης, ἐγὼ δ' ἐτόκα κόπτες αὐτῆς πανεργῶν ἐκ φαλαγγῶν δηλώσω. τῆς γὰρ δὴ δρέε βλασφημίας μελέχων, κρύπτειν ἐπειρήτο τὴν νόσον. καὶ διχῆ διηρημένους ἐδὴ ἱερωμένους καὶ τὸν λοιπὸν ὄμιλον θεωρῶν, καὶ ἐδὴ μὲν τὸν, καὶ σὺν δέσμοι δὴ τῆς τῆς δόξολογίας τιθένας. τὰς δὲ τὴν μὲν δι' ἐπρόθεσμον ἐπὶ τῆς τῆς δὲ, ἐπι τῆς πνεύματος προσαρμοζόμενος, σιγή τὴν δόξολογίαν προσέφερε. μόνον δὲ τὸ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἠέκον οὐ πελάζοις. καὶ εἰ μὲν τὰ ἀλλὰ μὴ πολλῶν ἐδήληε τὴν τῆς ψυχῆς πονηρίαν, εἶπεν αὐτὸς ταῦτα μηχανᾶσθαι τῆς τῆ λαῶ προμηθεύμενος ὁμονοίας. ἐπειδὴ δὲ πολλὰ καὶ δευὰ καὶ τῶν τῆς ἀληθείας ἰεραστατο συνηγόρων, καὶ τὰς τῆς ἀσεβείας μελέχοντας πάσης ἡξίε κηδεμονίας, δηλ. ὡς κρύπτειν τὴν λῶ-βῆω. διὰ τε τῆ πλήθους τὸ δὲ, καὶ διὰ τὰς κωνσταντίας καὶ τῶν ἀνόμοιων τὸν ἵον λέγαν τολμῶντων χαλεπὰς ἀπειλὰς. δεδήλωκε ἡ τὴν ἐκείνους γνώμων ταῦτα πεπραγμένα. ὅσοι μὲν γὰρ τοῖς ἀποστολικαῖς ἐπιθεδομασιν, ἐδὲ μίας παρ' ἐκείνων κηδεμονίας ἢ χειροτονίας ἀπήλασαν. ④ δὲ τῆς δρέεσμανίας μελελιχότες, καὶ παρρησίας μελελιχονον ὅτι μάστιγα πλείους, καὶ τοῖς ἱεραδικοῖς ἐγκαλεστέγοντο τάγμασι. καὶ ἐκείνον τὸν κατῆρη καὶ αἰτίας ὁ ἔνομις διδάσκαλος, ὡς τὴν δρέεσβλασφημίαν ταῖς ἐπινομίας

ἐπιτύχησε, τῶν τῶν διακόνων ἐκκαλέεγν χορῶν. ἀλλὰ Φλαβιανὸς ἔδιδότω, τὴν μὲν ἀσκητικῶν ἀσπαζόμενοι πολίειαν, φεφανῶς ἡ τῶν Δοσολικῶν ὑπερμαχεύειες δομάτων, ἀνικρυς τῆς λεοσίης διήλεγξαν τὰς κτ' ἔϋσεθείας Ἐπιθελάς. ἀνδρα φήσαντες πονηροῖς μὲν Ἐπίθελασιν ἐλέγαφεία, ἐν δὲ τῆς δυοσεθείας φεφάνειαν κήσααδς μηχανώμενοι, Ἐπὶ λυμητῆς ἐκκλησίας ἔτῆς διακονίας ὀνόματος ἡξιώαδς. ἠπέειλεν ἡ ἔτῆς ἐκκλησιαστικῆς Δοσῆσῆαδς κοινονίας, ἔτῆν ἑσπέραν καλαλήφειαδς, κτ' ἡ δὴ λα ποιήσαν τὰ τυρδόμενα. ταῦτα δέεισας ὁ λεοσίης, τῆς μὲν λειεργίας ἐπαυσε τὸν ἀείτιον. τ' ἡ ἄλλης ἀλὸν θεραπείας ἡξίε. ἡ ἡ ἀξιάσας ξυνωρίε Φλαβιανὸς ἔδιδότω, ἱεραλικῆς μὲν λειεργίας μηδέ πω τέτυχηκότες, τῶν ἡ λαὸν σωλίεαγμένοι, νύκτωρ κτ' μεθ' ἡμέραν εἰς τὸν ἑσπέρ ἔϋσεθείας ζῆλον διήγειρον ἀπανίας. ἔτοι πρῶτοι διχῆ διελόηεσ δὲ τῶν ψαλλόντων χορῶς, ἐκ διαδοχῆς ἀδῆν τὴν δαυιτικῶν ἐδιδάξαν μελωδίαν. κτ' ἡ τῆσιν ἀνῆιοχία πρῶτον δέξάμενοι, πάντοσε διεδραμε, κτ' καλέαθε τῆς οἰκμενῆς τὰ τέρμαλα. ἔτοι τῶν θείων δὲ ἑραςαδς εἰς δὲ τῶν μαρτύρων σπικῆς στωαγείροηεσ, πάννηχοι διέειλεν σὺ ἐκείνοισ τὸν θεὸν ἀνυμνῆηεσ. ταῦτα ἡ ὀρῶν ὁ λεοσίης, κωλύην μὲν σὺ ἐνόμιζεν ἀσφαλές. ἑώρα γδ τὸ πλῆθος ἐν μάλα φεφάνει δὲ δέξεσ ἐκείνεσ διακείμενον ἀνδραε. Ἐπεικία ἡ δὲ λόγεσ χρωνυεσ, ἐν ταῖς ἐκκλησίασ ταῦτῶν γίνεαδς παρ' αὐτῶν τὴν λειεργίαν ἡξίε. ἡ δὲ κτ' λίαν ἀκριβῶσ τὴν ἐκείνεσ πονηρίαν εἰδότεσ, τὸ κελδύομηρον ἐδρων. κτ' τῆσ συνεραάσας εἰς τῶσ ἐκκλησίασ συνήθροζον μάλα πρῶθύμωσ, ὑμνεῖν τὸν ἅγιον δεσπότην παρεγυῶνῆεσ. τὸν μέντοι λεοσίης, ἡ δὲ ἐπέισε κολάσαι τὴν πονηρίαν. ἀλλὰ τὸ τῆς Ἐπεικίας φεφάνειος προσωπέον, ἔσεφάνε κτ' Φλακίτα τὴν βδελυρίαν ἀπέκρυψε. τὰσ γδ τῶν δομάτων τὴν διαφορῶν εἰσδεξαμένεσ, εἰ κτ' τὸν ἀκόλασον ἡσπῶσαν τὸ βίον, τοῖσ τῶν πρεσβυτέρων κτ' διακόνων ἐκκαλέεγε τάγμασι. τὰσ δὲ τοῖσ παντοδῶποῖσ εἰδῆσι τῆς δέξῆσ κοσμημένοισ, ἔτῶν ἀποσολικῶν δομάτων ἀνῆχομένοισ, ἀγεραάσας καλέλιπε. τέτα δὲ χαρην. ὁ μὲν κτ' κτ' πλείεσ εἶχε τῆσ αἰρέτικῆσ λύμησ μείλιη-

A cavit, in Diaconorum numerum relatus est. Verum Flavianus & Diodorus, qui monasticum vivendi genus amplexi erant, & pro Apostolica doctrina palam propugnabant: Leontii adversus pietatem insidias coram redarguerunt: quod hominem malis studiis atque artibus innutritum, & per impietatem inclarescere molientem, publico Ecclesie malo ad diaconatus gradum extulisset. Minati sunt praterea, se ab Ecclesiastica communione recessuros, & ad Occidentis partes profecturos esse, & consilia ejus patefacturos. His territus Leontius, Actium quidem ministerio deinceps fungi vetuit: in reliquis vero eum fovete ac tueri non desit. Par autem illud admirabile, Flavianus scilicet & Diodorus, licet honorem Sacerdotii nondum adepti essent, sed adhuc inter laicos versarentur, tamen diu noctuque cunctos ad studium ac defensionem pietatis animabant. Hi primi psallentium choros duas in partes diviserunt, & davidicos hymnos alternis vicibus canere docuerunt. Quod quidem tunc primum Antiochie fieri coeptum, inde ad reliquos pervasit, & ad ultimos usque terrarum fines perlatum est. Iidem Divinarum rerum studiosis ad Martyrum basilicas congregatis, unâ cum illis pernoctare confluverant, Deum hymnis celebrantes. Quæ cum videret Leontius, eos quidem prohibere haudquaquam sibi tutum putavit. Sciebat enim quanto amore optimos illos viros populus complecteretur. Sed blandis in speciem sermonibus hortari eos coepit, ut in Ecclesiis id ministerium obirent. Illi vero licet ejus improbitatem optime nossent, fecerunt tamen quod jubebat: & cunctos qui eodem quo ipsi amore flagrabant, alacri animo intra Ecclesias congregarunt, hortantes eos ut bonum Dominum hymnis celebrarent. Nulla res tamen Leontium adducere potuit, ut malitiam suam corrigeret. Sed sub modestiæ ac mansuetudinis larva, Stephani & Flaccilli nequitiam occultavit. Eos enim qui perverfam fidei doctrinam amplexi fuerant, licet alioqui vite essent turpissimæ, in Presbyterorum tamen ac Diaconorum ordinem promovebat. Eos vero qui omni genere virtutis ornati essent, & qui Apostolica doctrina mordicus adhererent, inhonoratos relinquebat. Quam ob causam, clericus

quidem plerosque habuit hæreticâ la-
be contaminatos. Populi vero ma-
xima pars rectam fidei doctrinam
tuebatur. Neque enim ii quibus do-
cendi cura erat injuncta, blasphemiam
suam palam efferre audebant. Verum
quæcunque à Flaccillo, Stephano ac
Leontio impie & inique gesta sunt An-
tiochiæ, peculiari commentario opus
habent ob multitudinem: & Davidico
carmine plangenda sunt ob magnitu-
dinem. Nam de his quoq; dici par est:
Quoniam ecce inimici tui fonuerunt,
& qui oderunt te extulerunt caput. Su-
per populum tuum dolos intenderunt,
& consilium inierunt aduersus Sanctos
tuos. Dixerunt, venite & deleamus
eos de gente, & non memoretur ultra
nomen Israel. Nos vero reliquam hi-
storiam prosequamur.

CAP. XXV.

*De Eudoxii Germaniciensis Episcopi nouitate:
& de Basilii Ancyranî atque Eustathii Se-
basteni aduersus illum contentionē.*

GERMANICIA urbs est Euphra-
tensis, ut vocant, provincia, sita
in confinio trium provinciarum, Cili-
ciæ, Syriæ & Cappadociæ. Hujus
urbis antistes Eudoxius, comperta Leon-
tii morte, confestim Antiochiam pro-
fectus est: raptoque per vim Episcopa-
tu, instar apri silvestris vineam Domini
deuastavit. Neque enim Leontii ex-
emplo improbitatem suam tegebat,
sed aduersus Apostolicam doctrinam
propalam furens, eos qui contradice-
re auderent, omni calamitatum gene-
re vexabat. Per idem tempus, Ancy-
ræ quæ metropolis est Galatiæ, Eccle-
siam gubernabat Basilii, successor
Marcelli. Eustathius vero Episcopa-
tum gerebat Sebastie quæ caput erat
Armenia. Hi cum Eudoxii iniquita-
tem & rabiem comperissent, quam
ille ausus fuisset, Constantio per litte-
ras significarunt. Is in Occidentis par-
tibus etiam tum morabatur; & post
cædem tyrannorum, vulneribus quæ
illi reipublicæ infixerat sanandis o-
peram dabat. Porro ambo familiares
erant Imperatori, & ob eximiam vitæ
sanctimoniam summa apud eum au-
thoritate ac fiducia pollebant.

χότας. Ἐξ ἡλαστὸ πλείστον, τῶ ὀρθῶν ἰσχυ-
εμάχῃ δογματῶν. ἐδὲ γδοίτας διδασκα-
λίας προσφύρονης, γυμνῶν ἐθάρρην τῆ
βλασφημίαν. ὅσα μὲν ἐν φλάκιλος χέσε.
φανος καὶ λεόντιος δυσσεβῆ καὶ πᾶσινομα ἐν
ἀνλιοχία διδρακασι, συγγραφήσ μὴν οἰκίας
δεῖται διὰ τὸ πλῆθος. τῆς ἰτὲρ δαβιδ ὀρθω-
δίας, διὰ τὸ μέγεθος. καὶ περὶ τῶν γδοί-
γφν χεῖν, ὅτι ἰδὲ οἱ ἐχθροὶ σε ἤχησαν, καὶ οἱ
μισοῦντες σε ἤσαν κεφαλῶν. Ἐπὶ τὸν λαόν σε
καλεπαυργόσαντο γνώμων, καὶ ἐβλάσαν-
το τῶν ἁγίων σε. εἶπον δὲ ὅτε καὶ ἐξολο-
θρῶσαντο αὐτὸς ἐξ ἔθνεσ, καὶ ἐ μὴ μνησθῆ
τὸ ὄνομα ἰσραηλ ἐτι. ἡμεῖς δὲ τὰ λοιπὰ τῆς
ἰσορίας συγγραψώμεθα.

Κεφ. κέ.

*Πεὶ τῆς ἰσδοξίης ἡ γερμανικίας καποθῶν, καὶ βασιλείου τῶ
ἀκέρως, καὶ εὐσαθίη τῶ σεβαστίας κατὰ τῶ γερμανί-
νικασπιδῆσ.*

ΓΕΡΜΑΝΙΚΙΑ πόλις ἐστὶν ἐν μεθροσίῳ τῆς
κιλικίων καὶ σύρων καὶ καππαδοκῶν κα-
μένη. εἰς τὴν ἐν φρασισηίαν καλεμένην ἰπαρ-
χίαν τελεῖ. τῆς δὲ τῆς ἐκκλησίας προσφα-
τῶν ἐνδοξίῳ, εἶτα λεόντιος τε δετηκέσαι μα-
θῶν, κατέλαβε μὲν τὴν ἀνλιοχίαν. ἤρπασε ἰ
τὴν προσεδείαν, σὺς ἀγείει δίκην λυμαρῶ-
ν τὸν ἀμπελόνα τὸν θέον. ἐδὲ γδοί-
τιῶ πᾶσιπῆσιως τὴν κακοθῆσαν σινωκά-
λυπην. ἀλλ' ἀνικρυς καὶ τῶν ἰσπολικῶν
ἐλύθη δογματῶν, καὶ ἔδῃ ἀνιλέγφν τολμῆ-
τως πανθοπαῖς ἀπέβαλε συμφοραῖς. καὶ
τῆτον ἰ τὸν χεῖνον, ἀκέρως μὲν τῆς γαλα-
τῶν μῆροπόλεως βασιλεὺς κατέχε τα τῆς
ἐκκλησίας πηδάλια, μαρκελλον διαδεξά-
μεθα. εὐσαθῶς ἰ σεβαστίας ἠγέτο, ἡ τῆς
χρμενίας ἐπέσῳτθεν. ἔτοι τὴν ἐνδοξίη πα-
ρανομίαν καὶ λύθηαν μεμαθηκότες, κωνσταν-
τίῳ τῶ βασιλεῖ τα τολμηθέντα διὰ γραμ-
μάτων ἐδήλωσαν. ἐτι ἰ ἔδῃ ἐν τῶ προσδύ-
μενον ἡλιον διέτελες τμήματι, τὴν πᾶσι τῶν
τυροῖνων γεχημῶν βλάβλω ἰώμεθα μῆ
τὴν ἐκείνων ἀναίρεσιν. Σωηθῆς ἰ ἦσαν ἔτοι
τῶ βασιλεῖ, καὶ πλείσθς ὅσης διὰ τὴν ἀξίεπα-
νον βιοδίῳ ἀπήλαων παρρησίας.